

La parastasul mamei

Gabriel Stănciulescu

La parastasul mamei

S-a stins o stea pe cerul veșnic,
S-a pământit gândirea mea,
Mă lasă viața fără sfetnic,
Dar a rămas iubirea ta.

Sunt trist, greu zăresc viitorul,
Ai plecat, și-ai luat... ceva,
Ne-ai luat visul, s-a frânt zborul,
Dar a rămas iubirea ta.

Ne-ai educat cu pilde dalbe,
Zâmbete ce atrag iubiri,
Ai cumpănit mereu în vorbe
Și-ai pus dulceață în priviri.

Ai cochetat cu faima mamei,
Ce pui și-i dorește lei,
Des întrebai, cu vocea vârstei,
Ce faceți voi, băieții mei!

Tu ai iubit în tihnă totul,
Și viața și familia ta,
Te căutăm acum cu gândul,
Ce-ai dăruit, nu vom uita!

E foarte greu să spui ce simți,
Dar am speranța-n mântuire,
Când ai o mamă printre sfinți...
Și sufletu-i plin de iubire.

Ne-am adunat cu toți acasă,
Să te cinstim, ca azi mereu,
Căci ieri ai stat cu noi la masă
Și astăzi ești la Dumnezeu.

Noi, întristați și fără matcă,
Vom bea un vin și vom mânca,
Te vom simți aici mămică...
Unde-ai lăsat iubirea ta.

Autor: Gabriel Stănciulescu